

ÅRETS KREATIVE

Billeder siger tit mere end ord. Stine Heilmanns fotografier gør i hvert fald. Hendes kreative vildskud får næring af nysgerrighed på andre mennesker, et stort gåpåmod og kriser. Under corona gik hun i sort: Hvordan skulle hun betale sine regninger? Først angst, så idéer. Projektet "Copenhagen Wrapped in Flowers" opstod og gik viralt. Stine Heilmanns motto er, at "jo mere man giver, jo mere får man igen". Det er hendes omfattende ngo-arbejde i verdens ulande også et eksempel på.

Stine Heilmann

Man skal turde larme

AF AMANDA STENSGAARD. FOTO: ROBIN SKJOLDBORG OG STINE HEILMANN

Stine Heilmann var et lod imellem flere hundrede ansøgere, da hun som ung i 1987 søgte læreplads hos en af landets store reklamefotografer. Siden blev hun én blandt to finalister, inden hun endte med at blive valgt fra.

– Fordi jeg var pige, siger hun, konstaterende og med tydelig provokation i stemmen.

– De troede ikke, at jeg var stærk nok. Det samme fik jeg at vide det næste sted, jeg søgte, men der gav læremesteren mig trods alt tre måneders prøvetid. "Men I piger falder jo hurtigt fra, fordi I ikke har kræfter nok. Og så skal I ud og have nogle børn," sagde han. De ord printede sig ind i min bevidsthed og har givet mig et voldsomt drive lige siden. Jeg skulle fandeme vise, at de tog fejl, siger Stine Heilmann.

I dag har hun arbejdet sammen med nogle af verdens førende fotografer. Hun har også fået fire børn, men det har ikke fået hende til at falde fra. Hendes billeder er blevet udstillet og udgivet i bogen "Women Impower Business", hun har gang i en palette af forskellige projekter, og ved siden af fotoarbejdet har hun sit botaniske univers, som startede med en stilet af porre. Men mere om det senere.

Stine Heilmann fik på alle måder bevist for både sig selv og sin læremester, at hun kunne blive, præcis hvad hun ville. Og det var altså fotograf. I de første 25 år med rundsave på albuerne i reklamebranchen og i dag med arbejdsplads i verdens fattigste afkroge.

Kort inden corona var Stine Heilmann i Indien for at fotografere gravide kvinder og deres fødsler for den danskstartede organisation Maternity Foundation, der har fokus på at nedbringe dødsfødsler. Hendes kalender var fyldt med spændende arbejdsopgaver, men da epidemien meldte sin ankomst, blev den tom på fire dage. Stine Heilmann blev slået hjem, bogstaveligt talt, og fra lejligheden i Taarbæk nord for København var hun tvunget til at tænke i nye muligheder.

– Det startede med, at jeg gik i chok og blev ramt af en angsttilstand. Jeg bor alene med de to yngste af mine børn og skal jo forsørge dem og betale min husleje, og som selvstændig lever jeg fra måned til måned. Men da hjælpepakkerne kom, kunne jeg

begynde at tænke kreative tanker. Jeg har altid været god til at komme tilbage som en korkprop, og hvis der er stilstand, skal jeg nok finde en måde at lave noget larm på, siger hun.

Wrapped in Flowers

Men larmen, hun kom på i denne omgang, udsprang af det stik modsatte. Stilhed.

– Jeg så, hvordan en amerikansk botanisk designer havde pyntet de mennesketomme gader på Manhattan som en hyldelse til livet og til alle de millioner af newyorkere, der var isoleret i deres små lejligheder med udsyn til pandemien og stilheden. Han havde dekoreret skraldespande, afspærringer og subwaystationer. Overøst lokationerne med blomster. Bygget det op, som om naturen bare

overtog. Vi har snakket meget om, at Jorden har kunnet trække vejret under stilstanden, og for mig var det et smukt symbol på det. Det ville jeg gerne viderebringe til København, så jeg spurgte blomsterdekoratøren Annette von Einem, om hun ville være med til at pynte byen den mandag, hvor samfundet så småt begyndte at lukke op igen, fortæller Stine Heilmann.

Det ville hun gerne, og på fire dage fik de to kvinder sponsoreret 10.000 overskudsblomster, som de bandt bukker af og arrangerede rundtomkring i byen. Bagtanken var selvfølgelig at lave nogle "fede blomsterfotografier" ved blandt andet Den Lille Havfrue,

ankeret i Nyhavn og Dronning Louises Bro. Men derudover var tanken at sprede glæde, fortæller Stine Heilmann.

Og det lykkedes utvivlsomt.

– Vi kaldte projektet "Copenhagen Wrapped in Flowers". Titlen opstod spontant, men pludselig gik det viralt. Det var vildt at opleve, men det er jo den slags ting, der opstår, når to kreative personer bliver buret inde. Jeg kan ikke holde ud at sidde stille, og hvis det ikke havde været blomsterdekorationer i byen, havde det været noget andet med botanik, som jeg kunne sidde og sætte i gang herhjemme.

Stine Heilmann har før beskæftiget sig med både blomster, frugt og grønt. Det er her, vi kommer tilbage til porre-stiletten.

– Jeg har altid interesseret mig for at dekorere med botanik og råvarer. Op til min svendeprøve så jeg et akvarelmaleri af en sko >

“Jeg har været alene med mine fire børn meget af mit liv og har valgt at gå hjemme på barsel med dem alle. Hver gang har jeg været nødt til at starte fra scratch, fordi jeg mistede mine kunder undervejs, og dét har været hårdt.”

STINE HEILMANN, 52 ÅR

Uddannet reklamefotograf i 1992, har boet og arbejdet i New York blandt branchens førende fotografer. Har siden 2016 arbejdet i en række udviklingslande for bl.a. Dansk Industri med støtte fra Danida.

Stine Heilmanns billeder har været vist på udstillinger og er blevet udgivet i bogen "Women Empower Business".

Under coronakrisen dekorerede hun København med 10.000 overskudsblomster sammen med blomsterdekoratør Annette von Einem. Projektet blev en stor succes og kan ses under hashtagget #CopenhagenWrappedInFlowers

– Jeg kan ikke holde ud at sidde stille, og hvis det ikke havde været blomsterdekorationer i byen, havde det været noget andet med botanik, som jeg kunne sidde og sætte i gang herhjemme, siger Stine Heilmann om projektet, hun fik op at stå under coronakrisen.

lavet af porre. Jeg tænkte, at jeg ville prøve at lave noget lignende, så jeg købte en stilet i størrelse 43 i en dragstore på Istedgade, og så dekorerede jeg den med porrestimler og fotograferede den. Jeg flyttede til New York efter min svendep prøve og fik trykt postkort med porreskoen, som jeg sendte til Vogue. De trykte skoene på side to i bladet med teksten "People are talking about" og mit telefonnummer nedenunder, fortæller Stine Heilmann.

Det resulterede i, at hun blev kimet ned af newyorkere, der troede, hun var blomsterdesigner, og ville skrives op til et par sko. Endda Hilary Clinton ville have fingrene i et par.

– Det fik hun selvfølgelig, men skoene var jo bare min kreative, legende del. Alligevel har den fulgt mig gennem hele min karriere.

– Jeg synes, det er vildt, hvad der kan komme ud af små sideprojekter. "Copenhagen Wrapped in Flowers" startede også som et lille, filantropisk coronaprojekt, men fordi vi forstod at sælge os selv på de sociale medier, blev det stort.

Det blev faktisk så stort, at Københavns overborgmester Frank Jensen delte et opslag med teksten "Nu blomstrer byen frem igen" på sin Instagram. Og derefter henvendte Tivoli Friheden sig og ville have Stine og Annette til at pynte parken til årets blomsterfestival.

Nysgerrighed og mod

Det er tydeligt, at Stine Heilmann er bæret over modtagelsen af blomsterprojektet. Det er både "helt vildt", "vanvittigt stort" og "pissefedt". Og så bekræfter det hendes tilgang til arbejdslivet.

– Fotobranchen indebærer, at man skal brande sig selv, kunne finde på nye idéer, turde gå nye veje og turde fejle. Man skal være sælgende og kunne netværke. Jeg bliver hele tiden nødt til at flytte mig for at overleve, men jeg har heldigvis min nysgerrighed og et mod til at forfølge den. Det er det vigtigste som selvstændig.

Men det er også hårdt. Især som kvinde, erkender Stine Heilmann.

– Jeg har været alene med mine fire børn meget af mit liv og har valgt at gå hjemme på barsel med dem alle. Hver gang har jeg været nødt til at starte op fra scratch, fordi jeg mistede mine kunder undervejs, og dét har været hårdt. Jeg har været ret pissede over mine mandlige kolleger, der bare har kørt igennem karrieren uden barsel.

På den måde fik Stine Heilmanns gamle læremester ret i en del af sin spådom. For Stine skulle have børn, selvfølgelig skulle hun det. Men hun faldt ikke fra faget. Tværtimod så hun de endte barsler som nye muligheder.

– Omkring det tidspunkt, jeg fik tvillingerne, var jeg begyndt at kede mig lidt i reklamebranchen. Den var uinteressant og gav mig ikke inspiration og drive. Det gav ikke længere mening for mig at sælge hårprodukter og katalogvarer.

– Så det var heldigt, at det passede med, at jeg fik muligheden for at byde ind på en stor opgave i samarbejde med Dansk Industri efter min barsel. De ville lave en fotoudstilling til Women Deliver-konferencen i 2016, der fokuserede på danske virksomheder, der hjælper med at generere mervækst i verdens fattigste lande. Det handlede om kvinder, om at kunne klare sig selv og drive forretning. Det gav så meget mening for mig. >

Korkprop-tendensen

Stine Heilmann vandt opgaven og blev fotograf på udstillingen "Women Empower Business". Det blev hendes vej ind i ngo-verdenen, hvor første stop var Vietnam. Derefter Indien, Nepal, Burkina Faso, Ghana og Malawi.

– I jobbet var det en klar fordel at være kvinde. Jeg brugte min egen sårbarhed til at fotografere i de små landsbyer, hvor de aldrig havde mødt et hvidt menneske før. Mange steder havde vi tolk med, så jeg kunne fortælle kvinderne min historie. At jeg har boet alene i næsten 20 år og været gift to gange. At jeg har klaret mig selv. Og at det er vigtigt at få sig en uddannelse, dygtiggøre sig, forfølge sin drøm og nysgerrighed, være flittig og vise mod og være økonomisk uafhængig. Jo mere jeg gav, jo mere fik jeg igen, fortæller Stine Heilmann.

– Det er et meget psykologisk arbejde at få folk til at føle sig set og være trygge. Jeg forsøgte hele tiden at være i øjenhøjde med de afrikanske kvinder, dansede med dem og kravlede rundt på jorden for at komme helt tæt på. Jeg sov med dem, spiste med dem, hentede vand med dem.

Hun holder en pause.

– Jeg kan faktisk se meget af mig selv i de her kvinder. De har en styrke, en energi og en glæde. Det er korkprop-tendensen. De føder jo 16 børn og starter i 14-årsalderen. I Burkina Faso fotograferede jeg en enlig mor til 12. Hun havde været gift to gange, og begge

mænd havde forladt hende til fordel for nye koner. Nu boede hun med børnene i en lerhytte. Det var så fattigt, men hendes styrke var ufattelig.

Det vigtigste for Stine Heilmann er at vise det, hun oplever, så autentisk som muligt. Mange af de kvinder, hun mødte på jobbet med Dansk Industri, havde et sammenhold, som vi slet ikke forstår at have i vores vestlige verden, mener hun.

– Flere gange sagde jeg til dem, at jeg var småmisundelig på deres liv. Jeg ved godt, jeg kommer fra et sindssygt velhavende samfund og har tonsvis af flere muligheder. Men jeg synes i bund og grund, at mange af dem, jeg har mødt på min vej, lever langt smukkere, end vi gør. De er sammen i fællesskaber og passer på hinanden på en helt anden måde. Vi lever i vores små kasser, har rundsave på albuerne og glemmer at løfte hinanden op og introducere hinanden for nye arbejdsmuligheder. For mig er det så givende at sammensætte mennesker, jeg ved, kan udrette store ting – sammen.

Ambassadører og iværksættere

Det med at løfte hinanden ligger Stine Heilmann særligt på sinde. Hendes egne albuesave et blevet slebet godt igennem årene,

men det betyder ikke, at hun ikke deler gavmildt ud af sin erfaring og forsøger at løfte andre. Særligt kvindelige iværksættere er hendes mærkesag.

– Jeg vil gerne inspirere dem, der har et stort, kreativt hjerte, men som er bange for, hvordan de skal få det hele til at fungere. Hvordan de skal brande sig og samtidig få de børn, de ønsker. Det er virkelig hos kvinder og unge piger, mit hjerte ligger. Det er der faktisk kommet yderligere to coronaprojekter ud af, fortæller hun: En bog om danske iværksætterkvinder samt en fotoudstilling med 25 kvindelige ambassadører, der alle bor i Danmark.

– Bogen er sit eget projekt, men den tager – ligesom fotoudstillingen – udgangspunkt i seje kvinder. Den kommer

til at indeholde store og inspirerende portrætter og fortællinger om, hvordan man forfølger sin drøm, hvordan man holder fast, og hvordan man skaber vækst i sin egen virksomhed.

– Og det er vigtigt med kvindelige iværksætterforbilleder, for det viser sig, at langt færre unge piger end drenge tør satse på en startup-virksomhed. Jeg vil gerne give de unge piger og min egen datter nogle rollemodeller at spejle sig i, for jeg tror, det er det lange seje træk, piger kan være bange for. For hvad med børn? Mand? Tid? Hvad med forventninger og økonomi? De skal have en håndgribelig guidebog, og de skal inspireres, forklarer Stine Heilmann utrætteligt.

– Igen: Jeg kan ikke sidde stille. Jeg har bygget hele min karriere på kreativitet, og jeg vil gerne vise mine børn, at det kan man godt. Men det kræver, at man tør forfølge sin passion og nysgerrighed og handle på sine idéer. Man skal turde larme, siger hun. ■

“Jeg har bygget hele min karriere på kreativitet, og jeg vil gerne vise mine børn, at det kan man godt. Men det kræver, at man tør forfølge sin passion og nysgerrighed og handle på sine idéer.”

